

Vi bekender: *Jeg tror på Jesus Kristus ...*

Luther siger i sin Store Katekismus, at: *Hele det evangelium, vi prædiker, er afhængig af, om man virkelig forstår denne artikel, som hele vor frelse og salighed beror på, og som er så rig og omfattende, at vi aldrig kan lære den tilstrækkeligt.*

Dette sagt til indledning for at berolige os alle, at vi kun kan tage hul på det ... og gøre det hele livet igennem.

Men når der står i Katekismus Updated:

”Han har befriet mig fortabte og skyldige menneske” ... at ”Han har tilgivet mig alle synder og friet mig fra dødens og Djævelens magt med sit hellige blod og sin uskyldige lidelse og død” ... at ”Det har Jesus Kristus gjort, for at jeg skal være hans, leve med ham og altid tjene ham” ...

- så må jeg spørge: Forstår jeg virkelig det? Er det virkelig gået op for mig, hvordan Gud ser på mit liv? Er det virkelig gået op for mig, at da Jesus Kristus kom, var det min chance og redning – ja, min ENESTE chance og redning for at have med Gud at gøre?!!! – en chance, jeg må gribe – en chance, jeg ikke må misse!!!

For hvis det er sandt, at han har befriet mig ... at han har tilgivet mig ... for at jeg skal være hans, leve med ham og altid tjene ham ... så er vi ved den vigtigste læresætning – den vigtigste sandhed – i vort liv!

Derfor spørger Luther også i sin Store Katekismus: *”Hvad tror du i den anden artikel om Jesus Kristus?”* Og så opfordrer han os til at svare: *”Jeg tror, at Jesus Kristus, i sandhed Guds Søn, er blevet min Herre.”*

Hvad vil det sige, ”at blive en herre?” Jo, siger Luther, *det vil sige, at han har befriet mig fra synden, Djævelen, døden og al ulykke. For tidligere havde jeg ingen herre eller konge, men var fanget under Djævelens magt, dømt til døden og bundet af synd og blindhed.*

Han har med andre ord revet os stakkels, fortabte mennesker ud af helvedes hævn, har vundet os, gjort os frie og atter bragt os ind under Faderens velvilje og nåde.

Så fantastisk præcist har Luther formuleret det! For det lille ord ”Herre” er altså hovedindholdet i dagens artikel, siger han – det som betyder en forløser, hvilket vil sige, den, der har bragt os fra Djævelen til Gud, fra døden til livet, fra synden til retfærdigheden, og dér bevarer os!

Det vil sige, at efter første linje i Katekismus Updated – *Jeg tror, at Jesus Kristus er min Herre* – så er det efterfølgende alene en nærmere forklaring på denne forløsning – nemlig udtryk, der viser, hvordan og med hvilke midler denne forløsning er sket. Altså hvad den har kostet ham – hvad han har gjort og vovet for at vinde os og bringe os ind under sit herredømme.

For Jesus blev jo fornedret, han gav afkald på Guds skikkelse – han tog en tjeners skikkelse på – han blev mennesker lig – han blev gjort til synd – han blev lydige indtil døden – han nedfor til dødsriget!!!

Hvorfor?

Fordi han skulle ophøjes – derfor har Gud højt ophøjet ham: på tredje dag opstanden fra de døde – opfaret til himmels – sidder ved Guds, den almægtiges, højre hånd – og han skal komme igen for at dømme levende og døde!

Jo, Jesus er i sandhed Gud og menneske – som John forkyndte ved sidste katekismus-gudstjeneste – Jesus er i sandhed genopretteren og forsoneren – Jesus er i sandhed Herre!!!

Jer, der har set Mel Gibsons fantastiske film: "The Passion of the Christ", ved at den på så forunderlig vis indledes med på sort skærm at skrive: "*Han blev gennemboret for vore overtrædelser og knust for vore synder, ved hans sår blev vi helbredt. Esajas' bog 53. 700 år f.Kr.*"

Da jeg så det i biografen første gang, blev jeg meget bevæget over, at Kristus jo netop er ... *historiens centrum!!!* – det er ham, alle de gamle testamentlige profetier peger frem imod – det er ham, alle de gamle testamentlige ofringer sigter frem imod – det er ham, vi ser hele vort liv ud fra i dag.

Der går nemlig ligesom to blodspor gennem hele historien fra Adam og Eva til i dag. Det ene spor har vi mennesker selv trukket. Det løber fra uddrivelsen af Paradis, hvor vi snart efter har Kains mord på Abel, gennem historiens mange drab, krige og blodsudgydelser frem til vores egen tid, hvor der også flyder meget blod!

Det andet spor er beordret af Gud i de mange love om blod og ofre, som vi møder i Det gamle Testamente. Tusinder og atter tusinder af dyr måtte lade livet som en form for modvægt til det første blodspor. Blod for blod, liv for liv.

I dét lys må vi se Jesu død for vore synders skyld – i dét lys må vi forstå ordene: *Jesus Kristus retfærdiggør!* For i Det nye Testamente dukker blodet nemlig op igen. Paulus siger f.eks. om Jesus i Rom.3,25: *Ham gjorde Gud ved hans blod til et sonoffer.* Alle ofrene og alt blodet er altså forbilleder på Jesu offer for vores skyld.

Nu kan vi måske nok synes, at alt det blod og ofre hører en fjern fortid til. Ja, der er ikke blevet ofret dyr i Jerusalem, siden templet blev ødelagt i år 70. Men spørgsmålet er, om ikke det alligevel taler til os et sted dybt nede i underbevidstheden. For der er ubevidste lag i os, som rummer fortrængt skyld- og skamfølelse, ophobning af for længst glemte forsømmelser og sår, vi har givet andre.

Derfor er denne artikel så kraftfuld – og så befriende ... tænk, at vi må kaste skylden og skammen over til Gud. "*Han har befriet mig fortabte og skyldige menneske. Han har tilgivet mig alle synder og friet mig fra dødens og Djævelens magt med sit hellige blod og sin uskyldige lidelse og død.*" – Han, min Herre!!!

Lad os gå et spadestik dybere omkring ordet *retfærdiggørelse*. I Rom.3,28 står der: *Vi mener, at et menneske gøres retfærdigt ved tro uden lovgerninger.*

Her har vi hele den bibelske lære om retfærdiggørelse – den er med rette blevet kaldt for den vigtigste i hele vor kristne tro – *hvordan bliver jeg retfærdig?*

Det slog mig sådan, da jeg var i Israel i efteråret og så mange forskellige trosretninger – så dem inde i Gravkirken – så dem ved Grædemuren – så dem inde i Alle-Nationers-Kirke – og mødte troende ved Marias Grav ... da priste jeg mig lykkeligt over, at jeg er lutheraner!!!

Nu skal jeg ikke sige ondt om de andre, da jeg ikke kan granske deres hjerte og tro ... men det slog mig: hvor er det fantastisk, at jeg ikke skal bruge kræfter på ordet GØRE, men må grunder over og takke for ordet GJORT ... at jeg ikke skal retfærdig-GØRE mig, men må tro på, at jeg er blevet retfærdig-GJORT!!!

Det er med andre ord en frikendelsesdom.

Retfærdiggøre vil nemlig sige: erklære for at være retfærdig – dømme én at være retfærdig.

At Gud retfærdiggør et menneske betyder altså ikke, at Gud omskaber dette menneske, så det bliver retfærdigt! – ligesom alle religiøse og nyreligiøse bevægelser bygger på dette "trappetrinsliv" ... at jeg må komme længere og længere op, jo bedre det lykkes for mig ... jo renere jeg lever ... jo mere jeg forstår ... jo bedre jeg kæmper ... jo mere jeg ofrer!

Kristendommen siger alene, at *Gud fælder den dom, at dette menneske i hans øjne er retfærdigt!*

Kan du mærke ordene i Katekismen? ... *Han har **befriet** mig fortabte og skyldige menneske – Han har **tilgivet** mig alle synder ...*

Det er noget mærkeligt noget. Indrømmet! For jeg, der står overfor Gud, er i sandhed da ikke retfærdigt. Nej, intet menneske med undtagelse af Jesus er endnu fundet ren og skyldfri i Guds øjne! Når vi så dertil mindes, at vor Gud er en hellig Gud, der hader synd og ikke kan tåle den mindste synd i sin nærhed, ja, da bliver det i sandhed en mærkelig dom, Gud fælder – når han siger om et menneske, at det er retfærdigt. Og i Rom.4,5 sættes det ligefrem på spidsen, når det hedder, at Gud ”gør den ugudelige retfærdig”. Gud erklærer altså, at den ugudelige i hans øjne er retfærdig!

Hvordan skal dette forstås?

Det gør bibelen os fuldstændig klart. Den siger os, at denne underlige domsafgørelse har sin ganske bestemte *grund* – og grunden er Jesu stedfortrædende forsoning!

- det som hele filmen ”The Passion of the Christ” netop indledes med: et citat fra Es.53: *Han blev gennemboret ...* det som hele filmen bygger på – at fordi han blev ... må jeg regne mig for retfærdig!

Gud kan nemlig ikke uden videre erklære, at et syndigt menneske i hans øjne er retfærdigt og har hans velbehag – det vil være svaghed hos Gud! Guds lov står stadig ved kraft – og den peger på vor skyld og anklager os.

Men så træder en anden frem for Guds domstol – Jesus. Overfor ham ved loven intet at sige. For Jesus svarer i et og alt til Guds helligheds fordring. Han er Guds søn, den enbårne, som Gud har velbehag i.

Men Jesus er én ting mere. Han er vor stedfortræder. Og nu er Jesus gået ind for vor sag. Gud afsagde nemlig en anden mærkelig dom: han dømte den uskyldige at være skyldig – 2.Kor.5,21: ”Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os.” (Jf. Barabbas ... det må ha’ gået op for ham, at denne hans medfange, han blev taget/dømt/korsfæstet/straffet i mit sted! – for at jeg kan gå fri!)

Gud er trådt ind i vort sted, levet et liv efter loven i vort sted, opstået som tegn på sejr over synd og død i vort sted ... og dermed sonede og betalte han vor synd og skyld! Hans retfærdighed gav han os – og tog i stedet vor uretfærdighed på sig!

Derfor er det dybest set slet ikke rigtig at sige, at min synd og skyld er blevet udslettet – er blevet tilgivet ... Nej, kristendom lærer ikke tilgivelse!!! Kristendom lærer transport af skyld fra os til Kristus!!! ... at synden og skylden transporteres over på en anden, for Gud er stadig hellig – loven står stadig ved kraft – og synd og skyld kræver straf og død! MEN EN ANDEN har betalt!!!

Sat på spidsen: Langfredag år 33 så Gud på Jesus, som om han så på os ... for at han i dag kan se på os, som om han ser på Jesus ...

DA kan jeg for Jesu skyld erklæres hellig, ren og retfærdig i Guds øjne.

Kære menighed. Det her er yderst, yderst vigtigt i dit eget trosliv: *Intet menneske har noget i sig selv, andet end synd og skyld, at møde op med hos Gud – selvom du siger, at du jo har overgivet dig til Gud OG har taget din beslutning!!!*

Grundlaget for retfærdiggørelsen er Jesu frelsesværk på Golgata!!! – som Katekismen siger: *Det har Jesus Kristus gjort, for at jeg skal være hans, leve med ham og altid tjene ham.*

Alene evangeliet skal lyde over dit liv.

Af nåde, ved tro, og for Jesu Kristi skyld, bliver du retfærdiggjort. På samme vilkår lever du bagefter for Gud, og ved de samme vilkår skal du engang blive frikendt i Guds sidste, store dom!!!

Derfor er *trosvished*, visheden om Guds ords sandhed! (gentag).

For mens vi lytter til ordets vidnesbyrd om den fuldbragte frelse, da hvisker Ånden i vort hjerte: *Det var for dig!* Derfor er en kristen vis på, at han ejer nåden. Ikke noget med sikkerhed – men vished, overbevisning. Han ved, at så sandt Guds ord og løfte er sande, så er han frelst.

Derfor er en tro, der er grebet ud i den frie luft, uden Ordet, noget flygtigt noget! Det hænger sammen. Troen og Guds Ords sandhed hænger sammen! Sat på spidsen kan vi sige, at tro og lære hører sammen som muskler og knogler. Læren er som skelettet, og troen er som muskler og skind:

- Uden læren er troen blød, slatten og uformelig.
- Uden tro er læren uhyggelig og tør som et skelet.

Midlet mod megen tvivl er ikke en stærk tro, men en tro, der har et stærkt skelet. Skelettet er læren om, hvad sund kristendom er – nemlig at *Jeg tror, at Jesus Kristus er min Herre – at han har befriet mig fortabte og skyldige menneske – at han har tilgivet mig alle synder og friet mig ... for at jeg skal være hans, leve med ham og altid tjene ham.*

Derfor siger Rosenius: *Hvis du vil frelses af nåde alene ved tro på Kristus, da er du frelst!*

Hold da op, det er da **vanvittigt**, tænkte jeg, da jeg læste det første gang! Hvor tør han sige det så frit? Er det ikke rakt for billigt ud?!!!

Nej, siger Rosenius, for hvis det er dit ønske alene ... da er du frelst!

Det er frelsesvished! Kære menighed! Det er at leve i tro og vished – det er at være retfærdiggjort ... det er ”realis” og ikke ”eventualis”!!!

Jo, han er enestående – han står alene, denne Kristus – alene med nåden – og han skaber denne tro på, at troen alene kan favne hans gave!

Da World Trade Center blev ødelagt, var der flere tusinde, der omkom. En af dem, der overlevede i bygningerne, fortalte om sine oplevelser: Han var øverst oppe i det ene tårn sammen med en anden mand. Endnu var der mulighed for at komme med en elevator ned, men der var kun plads til én mere i elevatoren.

Den anden mand sagde da til ham: ”Du har små børn derhjemme, de trænger til dig. Mine børn er store, de skal nok klare sig.” Han fik den sidste plads i elevatoren – og reddede sig ud. Manden med de store børn omkom i flammerne. Han døde i stedet for en anden.

Jesus er den ENE-stående – han døde for os! Som Paulus siger i 2.Kor.5,14: ”Én er død for alle!”

Dér har du din retfærdighed! Lad os i sandhed bekende – til overbevisning for vort eget hjerte – og om lidt knæle ved alterbordet med denne bekendelse: *Jeg tror, at Jesus Kristus er MIN Herre – han som har befriet mig – han som har tilgivet mig.*

Amen.